

EN XERRIM

SETMANARI BILINGÜE, SATIRIC Y DE BON HUMÓ

Provincias: Un trimestre. . . 0'75 ptas.	AÑO I	N.º 3	Correspondencia y Administración
Extranjero: Un año. 6'00 »	Sóller 20 de Enero de 1917		Luna 27.—SÓLLER
Número atrasado: 0'10 »	No se devuelven los originales		

HABLANDO EN SERIO

Ya llegó aquello. Nuestra sensible Autoridad local, enternecida por las *lagrimitas falseadas* de los pocos pescadores de nuestro puerto, se ha interesado por ellos, y ha conseguido que el pescado aumentara el precio basado por la Junta de Subsistencias, sin considerar que el beneficio de los pocos, es el perjuicio de los muchos, y sin considerar que este poco de alza de precio, es un mucho para el escueto salario del obrero.

Nuestro alcalde, el más interesado a favor de los pescadores, está de enhorabuena, después de haber conseguido, a fuerza de idas y venidas, el aumento de precio del pescado, según clases, no supo diferenciar el pescado de primera clase con el de última, y con eso, más podrá ganar el vendedor, endosando al consumidor todo el pescado al precio basado para el de primera clase.

¡Cómo está el mundo, Severo! ¡Cómo está la sociedad!

Y entretanto la clase baja, la única que sufre resignada, es conducida a un calvario, por los que deberían servirles de Cireneos, y deja gobernar la nave por manos inespertas, esperando resignada una calma que tardará en llegar.

De Palma

Lo que mos faltan pessetas humó de sobra en tenim porque reim, amb'EN XERRIM y en sos crits de ne Barretas.

Perque tothóm se pugue fe carrec d'aquest escritet, no será demés que vos pintem se pretegonista, encara que sabem lo esposats qu'estám de rompre es clixé. Posauvos es lentes y mirau:

Li diuen ne Barretas, ta de bugadera, y per desgrasi d'es veinats, viu a n'es carré d'en Bosch, te una llengo infernal, es molt poc escrupulosa, mes jugadora que s'es cartas, y per lo únic que té graci, es per buida botellas, y tal graci es se desgraci de que; de dia y de nit du se mitxa mona aferrada.

Después d'aquest boscatjat a grapadas anem al grano:

S'altre diumenge, en s'idea d'es jugá, fé com un'especia de *besa pies* a caseua, y atentas a se seua invitació hey acudiren totas s'es gatas--pardas d'es carré d'en Bosch.

Cóm es de suposá, hey acudiren, ne Catalina Fornera d'es mal genit, *la bella*.... Siona, se *garsona* de ne Barretas, ne Margalida des ciclista y de ses seregatas, se done d'en Quietano graneré, *la sin rival* pedassera, esposa d'en Cama bomba, y altres que no recort, pero dignés compenyeras de ses mencionadas.

Vos dic, formaven un grupo d'estampas, dignas d'es cromos de posá a s'es catses de mistos. De se milló d'ellas, Deu m'en alliber.

Invitadas per se barra de ne Barretas, comensaren a jugá a pareyas. Es principi tot anava com una bassa d'oli, pero sols va essé se primera rodada, a se segona ja comensaren a desplegó se se va *boquita*... verinosa.

Ne Siona comensá perque vé que ne Barretas teya un *embuy*:

¡Mirau aquesta cara de calsatí! ara ha fet una magarrufa.

—Qué no, embusterangue, ets tu qu'en fas d'embuys, cavallot desbocat.

Seguiren cridant y jugant sensa arribá a *mayores*, fins que ne Barretas v'acabá tots es dobbés. Llevó hey hagué se apotheosis que casi va essé *sangriento*.

—¡A mala oreya de burro! deya ne Barretas a ne Catalina fornera, polissona, per aixó guanyes, ¡mala trompa de mirá lluny! perque fas ma de moix, poca vergonya.

—¡Que jo guany!, responia se fornera, veus com no saps que te dius, gata mes que gata. Aixó m'ha de fé quatre pessetas, y domes tenc devuit décimas, ¡tu guanyas!

— Mireu, esclatasanc, mireu si guany; responia na Barretas pegantse grapadas a n'es devantal.

Aqui segueix una latania de paraulas que tayam por no allargá es romanso.

Es resultat va essé que ne Barretas y se Fornera, per tu guanyas y jo no guany s'aferraran y se pegaren, fins qu'ha forsa de forsas lograren desferrá aquells dos cans de bou.

Y mentres feyan s'etsés ne Barretas y Fornera; fojia sa Padessera duguent sen tots es dobbés.

EN XERRAIRA

MAL DE MOLTAS

—Avina aqui fieta meua; Vuy que me digues ara que tens.

—No tenc res, mumare.
—No'hu negues. Se cara teua heu demostra masse clá; jo may t'havia vista

tant pensativa y trista
y no sé que mé de pensá.
—Hey ha res qu'et fassi falta?...

—No, mumare

—¿Idó que tens?..

No te veitx riura ja fa temps,
y me pens si estás malalta.

—No, mumare, estic bona.

—¿Idó t'haurás digustada
amb'amigas?... Tal vegada....

—No

Idó contesta done;
¿qu'es lo que tens?...

—Jo no tenc rés.....

tanmeteix per molt que fassu
lo qu'en falta no m'ho duréu.

—¿No t'ho duré?.. segóns qu'es
aixó, te jur qu'heu tendrás.

Vuy qu'estigues xalesta,
diguem que cosa es aquesta
que te falta y ja vorás....

—No mumare, es per demés.

Jo comprenc que molt farieu,
pero vos no hu trobarieu
per molt que fésseu s'etcés.

—Si ni'ha d'altres qu'en tenen
te promet que també en tendrás.

—Ses amigas ja no'n fan cas|
y sovint—sovint n'enjegen.

—¿Te vols acabá d'esplicá?...

—Que sou pura, comprenc ara;

¿no veis qu'en falta, mumare
un homo per festetjá?....

N'URBANO

CUENTO

Com que s'indole d'aquest setmanari,
es dé xarrá y pasá es temps lo milló po-
sible, fassa o no fassa riura, contarém a
n'es lectós d'EN XERRIM, una série de
cuentos o rondayas, verosímils o inverosí-
mils, segons creguen o no creguen es
lectós, pues, no hey leim article de fe, ni
tampoc pretenim fé sa competenci a n'en
Jordi des Recó.

No dirém per comensá: «aixó era y no
era y bon viatge fassa la cadenera», per-
que sería parodia; serém un poc origi-
nals, si hi cap s'originalitat amb un
cuento que no es inventat per noltros ni
molt menos, sino transferit o copiat al
peu de la lletra d'així com l'hem sentit
contá.

A un poble que no recordam es nom,
pero sí qu'era de Mallorca hey havia dues
jovensanas, molt vivaraxas que tengue-
ran manya d'enganxá cada una d'ellas un
un bon partit, com se sol dí; havían tro-
bat lo qu'havian de menesté; per aixó ma-
teix estavan que flocaven de gust.

Tenían mes de lo que necesitavan; blat
a n'es grané, bona perxa a n'es rebost,
bon ví a n'es sellé y dobbés a sa butxaca.

Com que tenían pocs mals de caps y
també molt pocas feinas, determinaren
de fé, cada una, una broma pesada an es

sen respectiu marit, per demostra es seu
ingeni y se superioridat que tenian a de-
munt élls; y *manos a la obra*, comensá
na Tonina d'aquesta manera:

Un vespre cuant se retirá en Tomeu
de teni esment a n'ets homos llogats que
feian gavetas per sembrá vinya, cuant s'a-
ssegué aquest a sa taula per sopá, li digué
na Tonina: Tu no estas bó Tomeu; tens
sa cara mes blanca que s'emblanquinat;
no te convé sopá; no fos cosa que te cai-
gués malament; convé que t'envajas a
jeura y per ventura te posaras bé y no hi
heura res de nou.

Aquí en Tomeu quedá senza polsos,
cuant sentí se done y per més qu'aquest
sa trobava ben sá y bó, vejent s'insisten-
ci de sa seua done y ses *çalamerias* que
li feya aquesta, arribá per creura que
vertaderament estava malalt y se colgá
senza sopá, obehint per no contrariá a sa
seua benvolguda esposa, se que no se
separava d'es llit, continuant ets *espas-
mos*, fent cara *contristada*.

Passat breu temps, entrá a sa cuina y
torná enseguida, duguent una tassa de ti-
la, que vulgues, no vulgues, la fé prenda
a n'es seu homo.

Al instant torná a sa mateixa lletania
diguent: Tomeuet meu, jo no estic tran-
quila; jo enviaré a demená es metje, per-
que no estiré aple fins qu'es metje t'haja
vist y receptat.

Y senza esperá sa resposta, hey enviá
una vehinada seua a sercarló, el cual no se
torbá molt a compareixe; después de pol-
sat es malat, feta sa recepta y entregada
a sa done, se despedí aquest fins l'hon de-
má.

Sa mateixa vehinada s'encarregá de dú
sa medicina de ca's potecari, qu' ha n'es
poc temps de presa y beguda fé es seu
corresponent afecte y mes, trobantlo an
n'en Tomeu buidet de panxa.

Na Tonina no s'aturava de fé moixo-
nias a n'es seu Tomeu y de dirli que se-
ría d'ella si sa morís y tant v'arribá a fé,
qu'en Tomeu se posá malat de debó y en-
viaren a sercá es Vicari perque el confe-
sás y combregás; el confessaren, l'extra-
muniaren y des susto sa morí, o al me-
nos així parexia.

Tocaren sas campanas a mort y ente-
rats qui era es difunt, acudiren es pa-
rents, vehinats, amics y benefactós per re-
sarli es rosari.

En Juan, s'homo de s'altre jovensana,
cuant s'enterá de sa mort repentina des
seu amic, se va trastorná y se li posá pell
de gallina y enseguida se fé apareyá sa ro-
ba negra per assistí a n'es rosari, pero na
Francisca cregué oportú també fé sa seua
passada a nes seu Juan, apareantlihi tota sa
roba menos es calsons, creguent qu'en
so seu aturdimient no repararía sa falta
d'es calsons y s'en aniria senza a s'ente-
rro, y dit y fet; tal com s'ho pensá, així

sotsehi, que no's doná conta y sa presen-
tá a casa d'es seu amic mort, s'assegué a
n'es costat d'es Vicari, aquest el sa mirá
y no goá a dirli rés, tothom el sa mirava
y per respecte a n'es mort, sa mossega-
van es morro per no riura.

Acabat es rosari, partí s'acompanyament
cap a n'es Cementeri y en Juan, com a de
casa, feya la capa, plorant amb unas llá-
grimas com es puyn, sensá repará amb
so seu de-frós, y pes camí. cuant ja foren
fora poble, un amic seu sa revesti de co-
ratje y arrambantsé a éll, li diu:

—Juan, que no has reparat, que vas
senza calsons?

Y aquest sense sebre lo que li passava,
sa mira de cintura a n'avall y vent sa fat-
xa que feya respongué tot indignat:

—Ja heu deya jo que na Francisca no
m'havía aparayat es calsons!!!

Aquí tots esclafirán de riura y es mort,
cuant sentí qu'en lloc de plorayes, tot
eran riayes, compregué qu'havía es-
tat víctima d'una burla tramada pes seus
amics, y pegant sempenta a se tapa d'es
baul, la destepá y botá enseguida en
terra y cametas amigas cap a caseua s'ha
dit y uns per aquí y altres per allá, to-
thóm corria cada cual per aná a caseua
per reposá des susto, que s'en dugue-
ran, com no s'en havian duit cap may.

Y es mort encara es viu, si no ha
mort fa poc.

A. FONT

Sa Pobla

SANT ANTONI

(SES FLAMADES)

*Sant Antoni repicava,
repicava poca a poc,
com mes s'ensenia es foc,
mes sobressada torrava.*

Seguint tredicional costum,
disapte de sant Antoni;
se vá fé se cerimoni,
de caliu, flemada y fum,
y revetla sensa llum;
y se gent se pasetjava,
a cada foc s'aturava,
y en mes coratje que un toro
cantaven tots junts fent coro:
Sant Antoni repicava.

Tant ses joves, com ses jayes;
van treguent es bon humó,
cantant alegre cansó;
cantant alegres rondayes;
passen es temps fent riayes
moguent un grandió alborot,
procurant compondre es foc,
per si qualche soca tomba,
y entretant sa ximbomba;
repicava a poc a poc.

Un asegut, s'altre pen terra,
tothóm s'está escaufant;

¿En qué quedam?

un riguent, s'altre plorant;
un que corr, s'altre s'aferra;
un que toca se guiterra;
un s'acosta a poc a poc
sercant posarsé a bon lloc
aixi passen se vetlada,
en se gent entusiasmada,
com mes s'ensenia-es foc.

Per final tot va acabant,
es fagoné es caliu pitxa,
y entretant les tres y mitxa
es sereno va cridant
es crits ja se van calmant,
se gent jove sols quedava;
tothom es seu tros menjava
y es fagoné que riu
y arremolinant caliu
mes sobressada torrava.

(SE BENEIDA)

*Sant Antoni es un bon sant,
qui té un dobbé li dona,
perque mos quart s'animal
tant si es de pel com de ploma.*

Es día de Sant Antoni
después d'avé ben dinat,
tot es poble va alsat
per poré se festimoni
de solemne cerimoni.
Se prossesó surt devant
amb'carrossa y cantant,
y demostrant en tal pas
que cuant li fan de tan de cas,
Sant Antoni es un bon sant.

Llevó comensan a passá
bistis de totas classes,
cavalls, mulas y asses.
muls y egos, de tot heyá,
y benehits p'es capellá,
tornan dá volta redona,
y es cap d'una estona,
veuen s'animal que vé,
y a se bessina es cavallé
si té un dobbé li dona.

Carretons ben adornats,
carrossas d'ets hortolans,
ets asets d'ets escolans,
passen tots ben ordenats
y encara que van plegats
s'idea es desigual;
uns hey van per gonya es premi,
altres sols per fé gremi,
y perque les quart s'animal.

Ja'n acabat de benehi,
est animals van retirant,
y ses pareyas pasetjant
pareix que volen seguí,
y no se cansen de di,
mltx en serio, mitx en broma:
Sant Antoni du la doma,
es un d'es sants mes principals,
es s'hompere d'ets animals
tan si es de pel com de ploma,

Sa resenya acabaré
d'aquesta populá festa
dant un ¡Viva! en veu xalesta,
Don Antoni Alcové.

N'URBANO

Diumenge passat, qu'era a esperá es tren,
vaitx tení s'agradable sorpresa de tro-
barmé amb'un amic meu d'infanci que
ja feya sis anys que no'l havia vist.

Poreu pensá s'alegría que tenguerem
tot dos. Entusiasmats mos aferrarem y
mos darem maneta, (besadas vos jur que
no, perque era un ho no. Hagués estat
una dona... heu hagués provat) y el m'
en vaitx mená a prenda una copa.

Entriarem a un café, demenarem beu-
ra y.... lo natural, li vaitx demená per
ahón havia habitat y com li havia anat
tot es temps que no'l havia vist, y me
contestá d'aquesta manera:

Com te deu recordá vaitx partí de Ma-
llorca per anarmen a s'America. Arribat
allá, me vaitx llogá a una casa, per cul-
tivá es seu terreno.

Le cosa no m'anave malament del
tot, y es cap de set mesos d'essé allá,
me vaitx casá amb'una fia de la casa.

—Bona notici, vaitx contestá jo.

—No molt bona, afeji ell, perque, fiy
meuet, a mes qu'era lletja com un pe-
cat, me sortí una malcriada traidora.

—Aquestá es mes mala, torn replicá.

—No molt mala tampoc, perque du-
ya un bon dot.

¡Cuatre mil pessos!

—Aquesta es bona.

—No molt bona, perque vaitx em-
pleá aquets dobbés per comprá vacas y
eulveyas, y totas se varen mori.

—Malo, malo.

—No tan malo, perque vaitx vendre
s'es pells, y me'n daren mes que lo que
m'havian costat ets animals.

—Veus; no te pots queixá, encara t'
aná bé

—No molt bé, perque llevó me'n
vaitx du es dobbés a cameua y se casa
se pega foc.

—Aquesta es faresta.

—No tan faresta, perque a dins se
casa hey havia se meva done y també
mori cremada.

SASTRILLO

XERRIMADES

Vestiu de móda y..., fareu papés ridi-
culs.

Aquest pas va sotsehi ara fa dos días a
devant se font de plassa.

Una senyora grassa, que duya sabates
d'aquestas modernas, de tacó de metro,
passava per devant se font, pero tengué
sa grandísima mala sort que, un peu li
quedá enclaxat dins sa vía d'es tranvía,
Be estirava, pero es peu no venia, fins
que empagada de veura es curiosos que
reyan d'es fet, pegá estirada forta y con-

seguí treura es peu, pero ¡li quedá es ta-
có enclaxat!

Aquella pobre senyora, sen v'ana cap
baix, y com duya una sabate en tacó y
s'altra sensa, pegava unas cosetjadas *Ro-
manonescas*, qu'es una paraula que no es-
ta a n'es diccionari, empero la feim servi.

Avuy fá vuit días, qu'es nostro sim-
patic colaboradó Sastrillo s'en venia tot
enfadat de festetjá, y cuant va esse de-
vant ca se Viuda, d'es carré de'n Bauzá,
va quedá encallat fins a n'es jonois, de
tant de fanc qu'hey havia.

A n'es crits de socorro que dava s'in-
feliz morenet, acudiren es *barberillos*
de C'an Salat, a n'els quals porem a-
grahi se salvació d'es naufrago.

Senyo Batle: ¿No seria convenient,
per bé d'es poble, arreglá aquest tros
de carré?.....

Noltros trobam de que si.

Dialec.

—Si haguesses vengut le setmana pas-
sada, haguesses vist una nevada grossa
que va fé per aquí!...

—¿Si?... per aixó vaitx veura un mer-
cadé que havia vengut de Sólle, y ma-
nava tres ases jeiatos....

La setmana passada reberem un es-
crit, de dins Sólle mateix, firmat per
un sobresedé. Noltros agrahim s'atenció
de pensa en noltros, pero s'indole d'es
nostro setmanari no mos permet posá
al descubert certes cosas, que ouguin
compromete, s'honra d'una fadrina.

Tal vegada es una calumnia, y si per
venjansa personal obrau de tal manera
está mal fet.

Y si es ve, per prudenci també val
més callá.

Hey ha veritats que no se poren di, a-
migo.

Dispensau, y si amb'altre cosa vos
porem servi, ja sabeu canostrá.

De Manacó, mos contan, que es día
del Reys, varias atlotas d'es carré de la
Verónica, volgueren fé un ball, en s'i-
dea de veura si enganxarian algún pollo.

Entre éilas y algunas de per se plassa
d'en Ramón Llull, y una d'una jerreria
d'es carré de Palma, conseguiren qu'es
ball se fés, pero sols varen essé invitats
es mes xulos d'es poble.

Es ball per comensament anava de
primera, pero llevó se mogué un gran
alborot, perque uns deyan, que ni ha-
via d'eilas que feyen oló de.... ransi,
y altres defensós d'ellas, de que no.

Total que se mogué allá dedins un
truy que hey va vé d'interveni es Tinent
d'alcalde y es Batle de barrio, y a forsa
de forsas, lograren calmá aquell *impes-
tifero* ball.

Y ellas, no han trobat cap jove xulo, que pugue resisti a devora ellas, y s'han quedat com antes. En s'es ganas de festetja.

Per-la vera-Creu, de municipal Corona nostrom.

¿Quina dirieu que le vá fé s'altra setmana?

Idó, vá sebre que un subjecte d'es Port havia comprats ous a set y a vuit cèntims cada un, y cumplint es seu devé, se presentá a n'es subjecte de marras, fent-li present qu'havía faltat a s'autoritat, per no havé acusat s'individuo que venia ets ous, a tal preu, per havé faltat a sa Lley de Subsistencis.

Es compredó contestá qu'ell necessitava ets ous y poc importava a ningú, que los pagás a n'es preu qu'ell volgués.

Es municipal s'empenyá a volé sebre a n'aquí havia comprats ets ous. ¿Pero que vos creis que li pogués fé di?..

¡Ca! Avorrit de veura es poc respecte a ell tengut, va promete doná part a n'es batle.

—Y bé que ferá, varem pensá noltros. Pero ara resulta qu'es municipal Corona domés te paraula perque no vá, obra com havia promés.

No va di res a n'el senyo alcalde, o si l'hey vá di es batle no'n va fé cas.

Pero nó. Es que no li va denunciá es fet ¡Jesus si es batle heu hagués sabut! A l'hora d'ara ni hauria set o nou de ten-cats.

Apropòsit.

Perdonam es municipal Corona perque disapte, un homo de Maria s'entregá a Sólle amb'un covó d'ous, y los volia fé pagá a sis.

Peró enterat s'inteligen municipal se personá a n'el lugar del suceso, y vulgues no vulgues li fé vendre ets ous a cinc. Per aquest fet, diuen qu'en llevar-lo de municipal el ferán.... manobre.

Escolti, senyó Batle, dispens, si no's molestarlo, voldria mos contestás a una pregunta que li ferem y que noltros em perdudas varias nits. sense trobá sa solució a tal geroglific.

Se fitsi:

Un carnicé mata tots ets animals a n'es matadero d'aquí, y te dues taulas de vendre a Sólle y una a n'es Port.

Y ara vé lo bó.

¿Cóm es que fá pagá un real mes barato se carn a n'es Port, que dins Sólle, apesá de costarli mes de trejiná se des Port?

Noltros som tan beneis que no'hu comprenem.

¿Y vosté?...

Es dia de Sant Antoni, un jove que sabia poc montá, vá mená un ase a be-nehi.

Quánt va tirá es dotbés dins se bessina, s'animal, (de baix) se fé pó y partí correguent y alsant es cul.

De cada bot que pegava s'ase, es jinete s'acostava més devant, fins que casi arriba a está aixencat demunt es coll, (de s'ase) y cuant vé qu'anava a caura, va cridá en tota forsa: ¡ermanets, dui-mé un altr'ase qu'aquest es petit y ja s'acaba!

De Palma un «Educat» mos telefona: Pareix mentida qu'en tans de diaris com surten a Palma, cap s'haja ocupat de..... defensá se sociedad Sport d'es carré de Ballasté.

Allá hey ha de tot, cine, patins, ball, de tot, y posat en tota comodidad, hasta heya vuit llits, per si cap pareya se sent..... maretjada y vol ... aná a reposá.

A n'es balls, es un gust veura se confiansa que reina allá dedins, ses dones son alsadas p'ets homos, tothom te dret a tot.....

Y per aixó qu'allá es ahont se dona cita tota se... pincheria de Palma.

Tothom va a son Barrina, com li diuen ara, a disfrutá, perque en que moguen es cándols allá ningú diu res.

Per avuy teyam le resta, qu'es se part bona.

Ahí a darrera hora se presentá una persona a se nostra Redacció, contant-mos un fet sotsehit dins certa fabrique de Sólle que mos ha fet posá es cabeis de punta.

Tan gros mos ho han contat qu'havem trobat inverosimil, y antes de que mos poguessen fé desdi, hem volgut posá es peus plans; hem cridat per teléfono es nostro acreditat colaboradó Sastrillo, perque s'enteri de la cosa, y mos digue lo qu'hey haja de cert.

Y si es ve lo que mos han contat, disapte EN XERRIM sortirá que fará flama-da.

CORRESPONDENCI

Guiem Febrer—Manacó: Enterats; sou es correspon-sal.

M. P.—Alaró: Rebren lo qu'heu demenat.

J. G. y F. S.—Consell: Rebut lo vostro, anirá la setmana que vé.

J. M.—Sa Pobla: Rebuda se llista, Lo demés heu publicaren disapte que vé.

Es revisós setmanals—Sólle: No hey ha cabut, fins disapte,

Dos torts passats per malla.—Sólle: Ló mateix vos deim.

Catalá—Sólle; De lo vostro en feim colecció.

Suplicam a totes aquellas personas que rebin EN XERRIM sense havarlo demenat, que si no es d'es seu gust que les seguiguem enviant setmanalment, qu'el mos remetin o avisin es repartidó.

Fore lios.

Anuncis d'En Xerrim

Setmanari bilingüe, satíric y humoristic

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: A se Tipografia Moderna de Calatayud y C^a de Sólle.

Avon se dirigirá tote se correspondencia REDACTOS: Pocs, joves y guapos (retratos a se disposició d' es public).

COLABORADOS: Tot-hom que regonesque con-dicions per esserhó y heu vulgue essé. Advertint qu' ets originals, tots han de veni firmats y que una vegade rebut. son nostros, y lo nostro no'hu dam a nin-gú. D' es que rebrem prime triarem ets humoristics, después es revonables, y es que no mos agredarán en ferem colecció.

ANUNCIS: Aquesta dependenci está a se dis-posició d' es qui 'n vulgue fe posá. P' es preu no mos berayerem, ells meteixos el se feran.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Provincias, un trimes-tre 0'75 ptas Estrenje un año 6 pessete-tas pagades per adelantat. Un número, atresat 0'10 ptas. y número corrent una pessa de dues décimas que no siguen se-villanas.

CORRESPONSALS: Mos ne fan falta per al-guns pobles; qui heu vulgue essé, que se don a coneixe, mentres miri per noltros ja mos agrade.

Tothom que vé a Sólle se queda admirat de veura lo pintoresc d'aqueste ciutat, de s'es atletes maques, de lo cómodo d'es tren d'es tranvia, en fin, de tot menos de se pes-cateria.

Pero lo que causa més admiració a n'es esterns que venen es de comprová lo bó y barato que fa es menja l'amo Andreu Ra-món a se fonda Palmesana, Carré de Co-xeras número 3.

Alló se diu esmero y economia.

A s'imprenta, Moderna d'en Calatayud, Carré de sa Lluna 27 hey trobareu per ven-dre.

Novelas per suscriura, llibres d'aquells que fan riura pes colsos y s'es butxaques, carteras, també petaques, objectes per escriura, tarjatetas ben maques per visita, suscripcions a nes diaris nacionals, extranjés, tarjetas postals propis per felicitacions. De tot alla trobareu y des preu no vos queixereu.

Imprenta de Calatayud y C.^a

